MARQUES DE BIBLIOTECA

La UNESCO defineix un llibre com una publicació impresa no periòdica que tingui almenys 49 pàgines, excloent les cobertes. Com totes les definicions, té una certa limitació, per altra part lògica; no parla del seu contingut. Deixem de banda el llibre tècnic i formatiu. Concretem-ho en el llibre com una obra de creació o literària. El llibre és l'expressió d'unes opinions de l'autor; el lector, en adquirir-lo o llegir-lo, estableix un lligam entre ell i l'autor i se sent lligat o atret pel text, encara que és possible que no el comparteixi. ❧ Aquesta relació la defineix acuradament un ex-libris i li dóna un senyal d'identitat. Un llibre, identificat amb un «ex-libris», completa el seu contingut, ja que assenyala aquest lligam entre l'autor i el lector. ❧ Sembla que l'origen dels «Ex-libris» és germànic i l'antecedent més llunyà correspon al segle XV. Sempre m'he sentit atret pels «ex-libris». A consciència que un «ex-libris» identifica una biblioteca i alhora el seu propietari, vaig demanar a l'amic Modest Cuixart un dibuix amb aquesta finalitat. Va fer el que acompanyo, com ell diu de trama biològica. És un organisme indefinit, que pot significar clarament l'origen d'un ser viu. Sempre he cregut que els que portem molts anys en el camp biològic, en aquest cas de les anàlisis clíniques, adquirim un tarannà també útil en altres camps, que és la constància i la paciència en la feina. Rousseau deia que la paciència és amarga, però els seus fruits són dolços. Per això vaig escollir per a l'ex-libris el lema següent, variant medieval d'un text d'Ovidi: *Gutta cavat lapidem, non vi sed saepe cadendo*, que ens ve a dir que «la gota forada la pedra, no per la força, sinó a base d'anar caient». Jo faria una valoració més lliure de la frase, que resumiria en «no per la força, sinó per la constància». ❧ La validesa d'una expressió se sol confirmar quan la pots aplicar a situacions diferents. Si m'ha estat molt útil en el camp professional, asseguraria que encara m'ha donat més resultat en el món de la política. Jo no sé si sóc, com deia Max Weber, un polític «ocasional». Diria que els sentiments expressats a la frase m'han permès, tornem a Max Weber, no fer ús de la praxi política de la «violència legítima» de l'estat modern. És, amb aquesta manera de ser que defineix la frase d'Ovidi, que m'ha estat fàcil fer compatibles dues activitats aparentment diferents, la professional i la política. Per acabar, als que demostren un cert rebuig per l'actuació política, només els recordaria aquella frase de Toynbee: «El càstig més gran per als qui no s'interessen per la política és que seran governats per persones que sí que s'hi interessen».

FREDERIC SUÑER I CASADEVALL
Doctor en Farmàcia ~ Alcalde de Palafrugell ~ President de la Diputació de Girona